

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968114784/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

»Lad os gaae, hvorhen vi bedst kan,« sagde Barlow, »indtil vi finder en Bæk; thi den maa jo dog tilsidst, naar vi følge dens Løb, føre os til Susquehannah.« Dette Forslag vandt ogsaa de to Andres Bifald, dog maatte de vente lidt endnu, indtil det Taageslø, der omhyllede de nærmeste Gjenstande, nogenlunde fordelte sig, thi før ansaae de det ikke for raadeligt at begive sig paa Vei.

Efter nogen Tids Forløb stege Taagerne virkelig i Veiret, dog var Himlen over deres Hoveder bestandig graa, saa de ikke kunde skimte Solen; ja af og til faldt der endog nogle Regndraaber. Ikke desto mindre begyndte de paa deres Gang. Men uagtet de tidligere, da de vandrede inde mellem Bjergene, havde seet Bække nok, saa befandt de dem dog nu i en fladere Egn, hvor de rislende Kilder næsten ganske havde veget Pladsen for Moser og stillestaaende Vande; det varede derfor længe, før de fik deres Ønske opfyldt.

Endelig kom de til Steder, hvor Egnen havde et mere bakket Udseende, og da nu Synskredsen tillige var bleven videre, saa opdagede de atter skovbevoksede Bjerge med Skreenter og gabende Afgrunde og omsider en smal Bjergdal, hvorigjennem en rislende Kilde banede sig Vei.

Efterat de havde naaet denne Kilde, satte de sig ned ved dens Bred og toge deres Forraad frem og spiste deraf. De vare nu vel tilmode; thi de haabede vist, at det klare Vand ved deres Side skulde vorde dem en Ariadnetraad, der kunde lede dem ud af den Labyrinth, hvori de nu saa længe havde været fangne.

Da de havde spist og drukket af de rindende Bøl-

ger, begave de sig igjen paa Vei og gik frem med stor Fortrøstning. Imidlertid blev det vanskeligt bestandig at følge den Ledsager, de havde valgt, eftersom de atter mødte de samme Hindringer, der saa tidt havde krydset deres Planer. Dog vare de saa heldige, uagtet alle de Bugter, hvori Kilden skjød sig, og uagtet alle de Omveie, de selv maatte gaae, bestandig at finde den igjen.

Løvrigt forskede de forgjeves efter spiselig Frugt i Træerne, de fandt Intet der, hvormed de kunde stille deres Hunger. Da de havde vandret saaledes den største Deel af Dagen og seet den Kilde, de fulgte, forvandle sig til en temmelig bred Bæk, bemærkede de, at Skyerne lidt efter lidt fordelte sig, og omsider saae de et Glimt af Aftensolen. Men de opdagede da ogsaa til deres Forfærdelse, at hiin Bæk ikke havde ført dem mod Øst, som de haabede, men i en ganske modsat Retning.

»Gud staa os bi!« udbrod deres tidligere Veiviser, »vi ere vist komne over paa den anden Side af Bjergene, hvor Vandene løbe mod Vesten til den anden Arm af Susquehannah; men den er nok langt borte, og der finde vi et øde Land, hvor endnu ingen Nybygger har opslaaet sin Bolig.«

»Saa maae vi altsaa døe i denne Skov,« sagde Barlow, hvis tidligere Mod nu syntes at forlade ham.

»Vi ville vende om og gaae mod Østen igjen,« sagde Fulton.

»Nei, jeg vil blive her,« svarede Barlow, idet han kastede sig paa Jorden, »jeg kan ligesaa godt døe her, som et andet Sted.«

»Lad os blot gaae, til vi finde en bedre Hvileplads,« sagde Fulton.